

LBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
AÏVANHOV, OMRAAM MIKHAËL

În duh și în adevăr / Omraam Mikhaël Aïvanhov. –
Ed. a 2-a. - București : Prosveta, 2013

ISBN 978-973-8107-89-2

133.2

© 1993, Editions Prosveta S.A., France
ISBN 2-85566-566-3

© 2013, Editura Prosveta Srl, România, Ediția a 2-a în limba
română, ISBN 978-973-8107-89-2

Omraam Mikhaël Aïvanhov

„În duh
și
în adevăr”

Ediția a 2-a

Colecția Izvor
Nr. 235

EDITURA PROSVETA

boară în planul fizic unde se vor împlini încet-încet toate.

Vine clipa când ne vom închina Domnului în duh și în adevăr... Împărăția lui Dumnezeu este aproape... Împlinirea acestor profeții ale lui Iisus corespunde unor fenomene interioare, intime. Fără să aștepte să se îplinească în jurul său, fiecare trebuie să găsească în sinea sa pacea, lumina, adevărul. Este inutil să încerce să le găsească în altă parte. Admițând chiar că a reușit să le găsească în exterior, el va fi capabil să le aprecieze și să le păstreze numai dacă le-a realizat mai întâi în el însuși.

CUPRINS

I	Scheletul universului	7
II	Casa divină a Greutăților și Măsurilor.....	13
III	Legătura cu centrul	23
IV	Cucerirea vârfului.....	35
V	De la diversitate la unitate	43
VI	Construcția edificiului	59
VII	Contemplarea adevărului: Isis dezvăluită.....	69
VIII	Haina de lumină.....	83
IX	Pielea, organ de cunoaștere	89
X	Parfumul din grădina Edenului.....	97
XI	„În duh și în adevăr”	105
XII	Imaginea, un suport firesc pentru rugăciune	121
XIII	Spiritul nu se găsește în moaște.....	133
XIV	Ființele se găsesc numai în spirit.....	143
XV	Soarele, chintesența oricărei adevărate religii.....	155
XVI	Adevărul soarelui: a da.....	165
XVII	Împărăția lui Dumnezeu se găsește în noi.....	175

Știința Inițiativă a subliniat mereu analogia existentă între univers, macrocosmosul, și ființa umană, microcosmosul.

Închipuiți-vă pe cineva care nu cunoaște absolut nimic din anatomie, care nu are nici o idee despre felul în care ființa umană este construită, el s-ar întreba: „Cum poți potrivi toate acestea pentru ca o creatură să meargă, să respire, să se hrănească, să exprime gânduri, sentimente?” Ar trebui să i se arate că, sub pielea care o vede, există carne, niște organe, niște mușchi, niște vase de sânge, niște nervi etc pe care nu îi vede, și în sfârșit un schelet care susține ansamblul. Ei bine, la o scară enormă, este la fel și în cazul universului. Universul este un corp. Universul este corpul Domnului, iar corpul nostru fizic este zămislit după imaginea sa. Deci, la fel cum corpul nostru posedă un schelet, fără de care s-ar sfârâma, și universul este susținut de un schelet datorită căruia totul se menține în echilibru, de la galaxii până la cele mai infime particule de materie care

sunt atomii. Viața este posibilă datorită acestui schelet. El este numit lumea principiilor.

Pentru a înțelege cum este construit universul și cum funcționează, trebuie să putem contempla scheletul acestui corp cosmic de la picioare până la cap. Este ceea ce m-am străduit eu să fac ani în șir. Prin meditație, contemplare, eu am căutat să descopăr legile care au stat la baza construcției universului. Mi-am părăsit corpul fizic pentru a mă înălța până la acel vârf de unde se poate surprinde totalitatea edificiului. Fără îndoială, nu vom ajunge niciodată să avem despre creație punctul de vedere al Creatorului, dar trebuie să ne străduim să ne apropiem de acesta. Singur mijloc de a reuși este de a ne smulge din greutățile și limitările pământene. Fiindcă adevărul este mai întâi un punct de vedere, iar acest punct de vedere îl putem dobândi numai îndepărtându-ne în raport cu lumea pe care o avem zilnic sub ochi.

Desigur, dacă nu v-ați gândit niciodată la această problemă, vă este greu să mă înțelegeți atunci când vă vorbesc despre experiențele pe care eu le-am făcut ieșind din corp. Veți înțelege poate mai bine dacă voi compara aceste experiențe cu cele ale astronautilor care au călătorit în spațiu: ei au despre pământ și univers un alt punct de vedere. Or, fiecare ființă umană posedă în ea însăși echivalentul acestor motoare care permit astronautilor să călătorească în spațiu. Crea-

torul a plasat în ea niște centri și corpuri subtile ce îi permit să intre în contact cu realitățile spirituale așa cum intră în contact prin intermediul celor cinci simțuri cu realitățile materiale.

Vom cunoaște adevărul în ziua în care vom reuși să cuprindem cu o singură privire scheletul acestui măreț edificiu al creației, de la vârf până la bază. Lumea ni se prezintă ca o multitudine de creaturi, de elemente, de obiecte, de fenomene disparate și fără legătură între ele. În realitate există o ordine, există niște legături, dar ele nu pot fi percepute în totalitatea lor de intelect. De aceea îmi este imposibil să vă prezint dintr-odată acest ansamblu în întregul său; eu sunt obligat de fiecare dată să vă ofer o percepție limitată. Fiecare dintre conferințele mele este un element din această schelă, și atunci când, printr-o lucrare interioară veți reuși să așezați toate aceste elemente împreună, ca într-o iluminare, veți reuși să percepeți această unitate a lumii. Eu nu vă pot explica mai mult.

De altfel, există probleme pe care Inițiații preferă să le lase deoparte, fiindcă este imposibil să le explice prin niște argumente obiective, intelectuale; ei au încercat de multe ori, dar nu au reușit. Singura metodă eficace ar fi de a putea să-și transpună discipolii în acea stare de conștiință primordială unde totul devine clar fără nici o argumentație. Altminteri, totul s-ar asemăna cu dorința de a-i arăta unui orb culorile răsă-

ritului de soare sau a face un surd să asculte o mesă de Mozart sau Beethoven: toate explicațiile sunt inutile. Dar dacă redați vederea unuia și auzul celuilalt, în acel moment nu va mai fi nevoie să explicați.

Atunci când primul om trăia încă în interiorul Domnului în comunicare constantă cu El, nimic nu îi era ascuns. Viața divină în care el era cufundat constituia sursa sa unică și perfectă de cunoștințe. A cunoaște un lucru înseamnă a-l gusta. Dacă doriți să regăsiți ceva din această cunoaștere primordială, trebuie să comunicați cu universul, cu oceanul de lumină cosmică. Atât timp cât nu reușiți să vă înălțați până la această stare de conștiință numită revelație, nu puteți gusta realitatea, nu o puteți cunoaște. Puteți face poate niște presupuneri, niște teorii ce se apropie mai mult sau mai puțin de adevăr, dar nu va fi niciodată aceasta. Veți spune: „Atunci la ce ne folosesc explicațiile?” Să vă stimuleze curiozitatea, să vă dea dorința de a face niște eforturi, anumite experiențe, pentru a putea trăi în sfârșit alte stări.

Tot ce vă spun de ani de zile vine din viziunea pe care eu am avut-o asupra acestei ordini sublime care domnește în univers. Eu vă dau elementele, eu vă îndrum, iar dacă știți cum să lucrați, vă va fi dată și vouă această viziune a adevărului.

II

CASA DIVINĂ A GREUTĂȚILOR
ȘI MĂSURILOR

După filosofia Inițiaților, există un Adevăr unic, veșnic. De aceea toate credințele, toate părțile pe care oamenii le consideră niște adevăruri, nu pot fi realmente considerate astfel decât în măsura în care ele se apropie de acest principiu universal care este inima a tot. Până când veți atinge această inimă, adevărul va fi numai adevărul vostru. Tot ce vă pare adevărat este desigur o formă de adevăr, dar un adevăr relativ. Spuneți: „După părerea mea lucrurile sunt – sau nu sunt – așa...” Dar părerea voastră nu este încă adevărul. Spunând: „după părerea mea”, vă imaginați că vă identificați cu adevărul?...Nu, există două realități diferite: adevărul și voi. Cine vă spune că adevărul vostru este adevărul? Dacă ați putea verifica, ați fi obligați să constatați cât de mult se îndepărtează punctele voastre de vedere de acesta.

Nu poate exista o definiție absolută a adevărului, fiindcă oamenii se transformă și definițiile pe care le dau variază odată cu ei. Ați fost

copii, ați avut jucării, și ar fi urmat o întreagă tragedie dacă le-ați fi spart sau vi s-ar fi luat. Un copil căruia i se spune că există lucruri mai importante decât păpușile, mașinuțele sale, soldații săi de plumb, nu poate crede; toată lumea sa se află acolo: acesta este adevărul său. Ajuns la adolescență, când își aduce aminte de această perioadă, el surâde, se gândește că a fost naiv, acum adevărul său este în altă parte: prietenia camarazilor săi, succesele la școală etc. După câțiva ani, el s-a schimbat din nou și adevărul său odată cu el. Este rău? Nu, așa progresează ființa umană. Dar esențialul constă cu adevărat să progreseze spre niște adevăruri din ce în ce mai înalte, să se îndrepte mereu mai departe în înțelegerea și lărgirea punctelor sale de vedere, și la optzeci de ani să nu fie încă la adevărurile de la cincisprezece ani!

Putem foarte bine explica de ce oamenii au o anumită părere sau un anumit comportament. Putem înțelege că ei fac chiar tot felul de greșeli și prostii. Dar este altceva să admitem că ei gândesc sau acționează conform adevărului. Fiecare se exprimă în funcție de însușirile, capacitățile sale, temperamentul său, nevoile sale, atâta tot. Iar atunci când spun: „Eu cred așa...eu nu cred astfel...” cu siguranța de a enunța un adevăr veșnic, este vorba despre înfumurare! Ca și cum ar fi fost suficient să creadă sau să nu creadă pentru ca

să fie adevărul...Problema nu constă în a crede sau a nu crede! Problema constă în a studia, a verifica. Astfel ne apropiem de adevăr. Acela care spune „eu cred”, știe oare pentru ce crede? Ce i-a inspirat acest crez? Oamenii cred în multe lucruri fiindcă le convine așa, au interes, corespunde nevoilor lor, sensibilității lor, intereselor lor!...Ei bine, să creadă tot ce vor, au dreptul, dar să nu-și închipuie că ceea ce cred este adevărul, și mai ales să înceteze să îl impună altora!

De câte ori auzim spunându-se: „Ah, priviți-l pe acest om, el are convingeri, le proclamă, le apără, este gata să se bată pentru ele, este minunat!” Evident, nu putem reproșa nimănui să aibă convingeri, deoarece nu putem trăi fără convingeri. Dar ceea ce este grav, este să nu ne întrebăm niciodată dacă aceste convingeri sunt cu adevărat fondate, dacă nu le putem puțin revizui. Atitudinea anumitor „oameni ai convingerilor” nu este deloc înțeleaptă, ci constituie mai degrabă orgoliu sau prostie, iar consecințele pot deveni îngrozitoare: fanatismul, cruzimea.

Cel puțin voi nu trebuie să mai spuneți: „Eu cred sau nu cred”, fiindcă ceea ce credeți nu schimbă cu nimic realitatea. Singurul lucru care trebuie să vă preocupe este de a ști dacă credințele voastre vă fac mai buni, mai puternici, mai generoși, mai înțelegători în privința celor-

lalți. Iar dacă nu este cazul, nu aveți cu ce să vă mândriți.

Acela care este înțelept spune: „Dar cine sunt eu, Doamne, să mă pronunț? Eu mă gândesc câte greșeli și daune am făcut deja în existența mea, câte eșecuri și decepții am suferit! Cum aș putea fi atunci atât de sigur de părerile mele?”

Pentru a putea percepe clar și înțelept lucrurile, trebuie să posedăți niște aparate care să funcționeze bine. Care sunt aceste aparate? Intellectul, inima și voința. Or, suntem obligați să constatăm că la cei mai mulți oameni aceste aparate sunt derulate: prea multe șocuri, nervozitate, emoții, influențe negative, și iată că intelectul se întunecă, inima se răcește, voința slăbește. Cum să percepem realitatea cu astfel de aparate?...Este clar, trebuie să li se facă o revizie.

Oamenii consideră că este indispensabil să aibă în planul fizic niște repere și referințe pe care nimeni nu are dreptul să le comenteze. De exemplu, s-au păstrat mult timp la Sèvres, la Biroul de Greutăți și Măsuri, niște etaloane ce serveau ca referințe pentru întreaga lume. Niște referințe sunt mereu necesare, fiindcă dacă fiecare ar decide așa cum îi place în privința lungimii metrului sau a valorii kilogramului, ar fi o ceartă de nedescris. La fel și pentru oră: toate țările din lume s-au înțeles în privința fuselor orare, altmin-

teri nici telefonul, nici trenurile, nici avioanele nu ar putea funcționa corect. Iar aparatele, mașinile, vehiculele folosite în viața cotidiană sunt periodic verificate tehnic, pentru a vedea dacă nu s-au derulat, dacă ceva în mecanismul lor nu s-a stricat.

Vă închipuiți ce s-ar întâmpla cu mașinile, trenurile, avioanele dacă nu s-ar verifica niciodată frânele, motorul, tabloul de bord!... iar omul își închipuie că nu are niciodată nimic de verificat în el: el se află deasupra tuturor acestor lucruri! Iată de ce apar atâtea accidente: toate greutățile, toate necazurile oamenilor vin din faptul că intelectul, inima sau voința lor sunt derulate. Atunci, ei trebuie să se întrebe din când în când în privința acestor aparate ce le-au fost date pentru a gândi, a iubi, a lucra. În fiecare zi, și nu numai o dată, ci de trei, cinci, zece ori, este indispensabil ca ei să-și regleze aparatele la etalonul divin.

Asemenea acestui Birou de Greutăți și Măsuri de la Sèvres, există un centru cosmic la care să ne raportăm criteriile. Este spus în Cărțile Sfinte că Dumnezeu a creat universul după greutate, măsură și număr; întreaga creație a apărut deci din această Casă divină a Greutăților și Măsurilor, și spre ea trebuie deci să ne înălțăm pentru a ne revizui intelectul, inima și voința.